

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון קלז ♦ אבות ה ♦ לג בעומר

ערב שב"ק פרשת אמור תשעה

דברות קודש

כ"ק מרן רבינו שליט"א

ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו, ולהלן בפסוק (כב, א, ב), כתב וידבר ה' אל משה לאמור דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקודשי ישראל וגו'.

ויש לדקדק בפסוקים האלו באמרו "אמור" ולא אמר ודיברת או וציית, וגם הכפל לשון שאמר "אמור" ואמרת, וגם מה שכתב הכהנים בני אהרן, האם אנו יודעים מי הם הכהנים, אם לא שהם בני אהרן. וכן להלן (בפסוק כב, א, ב) כתב דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקודשי בני ישראל וגו' ולא קאמר הכהנים.

והנה רש"י הק' כתב ליישב כמה מהדקדוקים שמה שאמר הכתוב אמו רואמרת הכוונה הוא להזהיר גדולים על הקטנים, ומש"כ בני אהרן הכהנים, הוא כדי להוציא את החללים וכן לאפוקי בנות אהרן, אבל בעלי מומין הם בכלל בני אהרן, וכשרים הם ויש בהם כל מצוות הכהונה.

והנה נפרש בעז"ה הפסוקים הק' בדרך רמז בעניני מוסר וחסידות, ומקודם נקדים להביא דברי קודשו של הרבי ר' אלימלך זי"ע בספרו הק' נועם אלימלך שכתב לומר כך, שיש שני גווני צדיקים, יש צדיקים שהם נתקדשו מאבותיהם, שהיו קדושים ויראים ושלמים, ולכן התורה מחזרת על אכסניא שלה והם מלאים תורה ומצוות, ומחמת שזכות אבותם מסייעתם, אבל לפעמים הם יכולים לבוא על ידי זה לפניו וגדלות ויפלו מהר ממדרגתם.

אבל יש צדיקים הנקראים "נזירים" על שם פרישותם מעצמם מכיון שהם בני עניי הדעת, והצדיקים ההם לא במהרה הם יכולים ליפול ממדרגתם הקושה, דמכיון שאין להם על מה שיסמוכו, הם נכנעים בדעתם ומשגיחים על עצמם בעינא פקיא תמיד בלי הפסק שלא יפלו ח"ו ממדרגותם חזו מש"כ "אמור אל הכהנים בני אהרן" שזה רמז לאותן הצדיקים אשר הם בני צדיקים והם נראים "בני אהרן" תזהיר אותם מאוד שלא יעלה על מחשבתם כלל יחוס אבותיהם, ורק שינזרו ויפרשו לעצמם פרישות מחדש ויבחרו להם הדרך הטובה, זה מה שכתב דבר אל אהרן ואל בניו, וינזרו מקודשי בני ישראל, ר"ל שגם הם יהיו נזירים ופרושים מעצמם וישגיחו גם כן על עצמם מאוד, ולא ישגיחו על זכות אבותם, כדי שלא יבוא להם חלילה, איזה התנשאות מחמת יחוסיהם, כי תועבת ה' כל גבה לב.

זהו פירוש "אמור ואמרת" שהוא רמז לשתי מדרגות, שה' ציוה למשה שהוא צריך לחזור הדבר אליהם ולכפול להם הדבר, כדי שלא יחשבו שזכות אבותם הוא מסייעתם, ויפלו חלילה, ע"י זה לגיאות, ואז לא יפעלו כלום, זה מה שכתב "ואמרת אליהם פירוש שלא ישגיחו על זכות אבותיהם, כי אם על עצמם, זהו אמירה שתאמר להם את תיבת "אליהם" שיביטו רק על עצמם, זהו אמירה שתאמר להם את תיבת אליהם, שיביטו רק על עצמם כאילו אין להם זכות אבות כלל, זהו מש"כ לנפש לא יטמא בעמיו" כי על ידי עמיו, שהם היחוס אבותם, הם יכולים לטמא הנפש, ולכן הוכפל להם הדבר הזה מאוד, שיהיה להם הרגל דבר, ויבחרו הדרך הישרה ואז טוב להם ע"כ.

דברי אלוקים חיים

לחם אלוקי מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל ולעיל מינה סיים הכתוב מו"ם ב"ו את לחם אלוקיו לא יגש להקריב (כ"א, כא) שאם ידמה מאן דהוא בנפשיה כי יכול להעלות ניצוצי הקודש השרים במאכל ומשתה, כל זה אינינו כי אם דמיון והבל רוח, כל שעדין לא תיקן את עצמו וניצוציו משוקעין עדיין בתוך הקליפות אין יוכל האדם לתקן ניצוצין אחרים, ואם כן **את** לרבות הניצוצות הדבוקים בתוך **לחם אלוקיו לא יגש להקריב** אלא באם ירצה לאכול לחם אלוקיו דהיינו מהקדושה אז **מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל** באופן שיתקשר עצמו להיות דבוק עם צדיקים וקדשי עליון הקרוין קדשי קדשים, או צדיקים יותר קטנים אשר יכונו בתואר קדשים, והם יחדשו רוח נכון בקרבו, לצד היותם כהנים קדמיה ית' ומשולחן גבוה קאכלי (ביצה כ"א ע"א) (כ"ק אדמו"ר זי"ע בעל חוקי חיים משומרי אמונים)

וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו (כב, כט) מי שנעשה לו נס וניצל מסכנה, צריך להביא תודה על הטוב שגמלוהו. ואף שהוא שמח כי הצילו ה' מרעה, אך בעצם הענין הוא לא לרצונו. כי טוב יותר היה, לו לא היה בא בכלל ליד סכנה ולא היה צריך לנס. אם כן, אין קרבן תודה לרצון לאדם. אבל האמת היא, שצריך האדם לשמוח ביסורים שעברו עליו, כי לא לחנם באו, לו לא היה חוטא. ורק ברחמי וחסדי ה' ניצל. לכן גם כשתכפו עליו יסורים, ישמח בהם ויודה לה' שהענישו בעולם הזה ונתכפרו עוונותיו וכך מצינו בחז"ל ששמוחו ביסורים דוד המלך אמר אשרי אשר הגבר תיסרונו ה'. זהו, וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו. שתקבלו באהבה וברצון כל מה שעבר עליכם.

(כתב סופר)

והניף את העומר לפני ה' (כ"ג י"א). והניף הוא לשון ניאוף, פירוש שאפילו מי שנואף עצמו בעבירה גדולה כזו – את העומר – כשהוא מקושר עם הצדיק – נמחל לו, זה מרומז בתיבת את העומר – רומז על הצדיק, וכמאמרם ז"ל (סנהדרין ק') עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות, ועומר מספרו ש"י, ובהתקשרותך עמו אזי תזכה שתהיה לפני ה', ובלבד שלא יוסיף חטא על פשע, וישמור עצמו להבא שלא ישוב לכסלה.

(אור לשמים)

וספרתם לכם ממחרת השבת. (כג, טו) הנה עיקר בקשתם של ישראל הוא שיכלו לעבוד את השי"ת כראוי, זהו כל מגמתם בעתירתם לפניו, ולא על צרכם ופרנסתם. אמנם יש עת לישראל שאינם במדרגה זו ומתפללים להשי"ת עת עניי צרכם ופרנסתם, אפס כשישראל הם במדרגה גדולה, אז אינם חושבים בכלל להעתיך עבור צרכם. הנה זו המדרגה לבקש הכל עבור עבודת ה' זה נקרא שבת, כי שבת הוא מעין עולם הבא ואין שום אחיזה מעולם הזה, זוהי כוונת הפסוק "וספרתם לכם" – מלשון ספיר ומאיר – פירוש אימתי תביאו בהירות בעסקי ה"לכם" בעניי פרנסה וצרכי האדם "ממחרת השבת" כשאתם בבחינת אחר השבת, אמנם כשאתם בבחינת השבת אזי ישכח מאצלכם לבקש טובה עבורכם.

(קדושת לוי)

ולקחתם לכם פרי עץ הדר (כג' מ') כאשר תקדשו את הדברים הגשמיים 'לכם' אזי הם יתעלו להיות 'פרי עץ הדר'.

(אמרי חיים)

המוציא אתכם מארץ מצרים (כב' לג') מארץ מצרים מבית עבדים שהוא תכלית שני הציאות שיגמור רק לעתיד לכן ראשי תיבות מארץ מצרים מבית עבדים כמספר 'קץ' וסופי תיבות כמספר 'תקע' מבית עבדים עם האותיות והכולל כמספר בשופר' שהוא תקע בשופר גדול שהוא לעדן קץ במהרה.

(כ"ק אדמו"ר ז"ב שולחן הטהור זי"ע משומרי אמונים)

שיקבלו את דבריו שהם דברי אלוקים חיים ומאת ה' יתברך הם נאמרים.

והנה אנו נמצאים בימי הספירה שהמה ימי הקטנות שנוהג בהם בדיני אבלות במקצתם מחמת פטירתם של תלמידי רבי עקיבא, ופרשת אמור נמצא בימים האלו, ובזו הפרשה כתוב שמירת שבת וכל המועדים וימים הטובים שהם ימי הגדלות כנדע, ומובא (בספר חיים ושלום) מהרה"ק המנחת אלעזר ז"ע שהכוונה בזה להאיר בהם מבחינת גדלות בתוך ימי הדינים והקטנות להמתין, זה שפירש רש"י הק' להזהיר גדולים על הקטנים, שלהזהיר זה הוא מלשון "זהירו כזוהר הרקיע" וקאמר הכוונה שקריאת ימי הגדלות של הימים טובים שכתובין בפרשה זו הוא כדי להזהיר גדולים על הקטנים, בימים אלו של ספירה כדי להאיר לנו את הימים האלו.

והנה אנו נמצאים סמוכין ליום הנורא והקדוש של ל"ג בעומר שהוא יום הילולא דר' שמעון בר יוחאי התנא הק' אשר גילה האור המופלא של הזוהר הק' המאיר לעולם כולה באור זרוע לצדיק הק' הרשב"י וחבריו הק' שהם בבחינת זיהירו כזוהר הרקיע שבזכותם נזכה להיגאל בגאולה השלימה, וכמו שכתבו הספרים הק' שבזכות גילוי תורת הרשב"י שזה פנימיות התורה ובעיקר הגילויים הנוראים של האריז"ל וחבריו הק' ועד גילוי תורת הבעש"ט הק' שבזכותם נזכה להיגאל בגאולה השלימה וכמו שכתוב בספר הק' דגל מחנה אפרים בפרשת בשלח על הפסוק ובני ישראל יוצאים ביד רמה (שמות יד, ח) והתרגום אנקלוס תירגם ובני ישראל נפקין ברי"ש גל"י וכתב הרה"ק בעל הדגל [מחנה אפרים] שהוא על דרך דאיתא בזה"ק שבספרא דא [שהוא ספר הזוהר] יפקון מן גלותא, ומבואר שם עוד יותר דכשיתגלה הספר הזוהר, אז בא יפקון מן גלותא חהו שמרומז הפסוק הזה ובני ישראל יוצאים, היינו מן הגלות ביד רמה וכתרגומו בריש גלי, שברי"ש הוא ראשי תיבות ר'בי ש'מעון ב'ר יוחאי, גל"י פירושו כשיתגלה ספרו הקדוש שהוא ספר הזוהר אז בדא יפקון מן גלותא והבן

ויהי רצון שבימים האלו של הספירה נתחזק כלנו באחדות ובאהבת ישראל ולנהוג כבוד זה לזה, לתקן החטא שהיה שלא נהגו כבוד זה בזה ובזכות זה, וגם בזכות שנתחזק בתורה ויראת שמים נזכה להגאולה שלימה, שמבואר כבר בזה"ק שבחג השבועות נצא מן הגלות בזכות קבלת התורה, ויעזור ה' יתברך שברחמים וחסדים מגולים נצא להגאולה השלימה ע"י משיח צדקינו במהרה בימינו, אמן.

והנה שמעתי לפרש הדברים על פי דרכו של הרבי ר' אלימלך ז"ע, אבל קצת באופן אחר ולומר שאע"פ שדרך העולם הוא שמתגאים ביחוס וסומכין על זה מ"מ ציינו שיש אופנים שהיחוס מביא לאדם להיות שפל בעיניו ואדרבה מביאו למידת העניויות באופן שהוא חושב מי אני נגד אבותי הק' פארי היחוס שאני כלום נגדם ונגד גדולתם וקדושתם ועשייתם רצון ה' יתברך ואיך אני נראה נגדם ולכן הוא מתחזק כל הזמן ורוצה להגיע למעשי אבותיו.

אבל הצדיק שאין לו יחוס והוא ממשפחה פשוטה ביותר הוא יכול להגיע למידת הגאווה ולחשוב כי הוא נגד אבותיו צדיק הוא, ואדרבה הוא חושב ביותר שהוא הגיע למדרגת הצדיקים מבלי שיהיה לו איזה זכות אבות, אבל הוא יכול להגיע שיתרשל ח"ו מעבודת ה' ויחשוב שדי לו בכך שהוא נגד אבותיו נקרא צדיק, אבל למעשה זה לא נכון כי האדם צריך להיות לו גאווה דקדושה, בבחינת ויגבה לבו בדרכו ה', וצריך שיאמר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב וכן אמרו חז"ל חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, כלומר דמכיון שהוא יחזיק את עצמו חשוב, הוא יפרוש מן העבירות ויעבוד את ה' יותר ויותר.

ולכן יוצא לפי זה שלהצדיק שיש לו יחוס יכול הוא להגיע לענווה הפסולה, ויכול ח"ו לגרום לו התקררות מעבודת ה' ולכן אמר הכתוב אמור אל הכהנים בני אהרן שידעו בעצמם שהם בני אהרן שידעו הם חשיבות עצמם שהם מיוחסים וקדושים מרחם, זה יביאם שלא יהיו טמא לנפש שלא יפגמו עצמם בעבירה חלילה, כי בן מלך כשיודע בעצמו שהוא בן מלך, אז הוא יכול לבוא בהנהגתו לעשות רע חה הוא מה שפירש רש"י להזהיר גדולים על הקטנים, שאף שהוא חושב שהוא קטן נגד אבותיו, מכל מקום צריך להזהירו שיהיה הגדלות של היחוס אבותיו עליו, בכדי שישמור את עצמו שלא יתלכלך את עצמו, ויהיה בעיניו מיוחס ובן מלך, ועל ידי זה יחוס על נפשו וישים עין פקוחה על כל מעשיו.

ולהצדיק שאינו מיוחס יאמר הכתוב שידע שה' אומר זאת מדבר דוקא להכהנים שהם בני אהרן, שאין השכינה שורה אלא על מיוחסים שאע"פ שאין היחס עיקר בעבודת השם, מ"מ זה הרבה מסייע לעבודת השם יתברך כידוע, ולכן יקטין את עצמו הצדיק שאינו מיוחס ואל יאמר זכה לכל זאת בשביל כוחו ועוצם ידו כי זה ענין גאווה אסורה אלא יאמר כי גם הוא מבני אברהם יצחק ויעקב, ואף על פי שיש הפסקים גדולים עד אליו, מ"מ נקראו כל ישראל בני אברהם יצחק ויעקב ובזכותם, הגיע הוא למה שהגיע בתורה ובמצוות ובקדושה, ולא יתלה שבזכותו הוא הגיע למה שהגיע ודו"ק

ונראה עוד לומר בדרך אפשר לפרש מה שכתוב אמור אל הכהנים בני אהרן ופירש רש"י להזהיר גדולים על הקטנים, עלי מה שדיברנו מזה בשבוע שעבר על הפסוק ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך וגו', והבאנו את דברי הנועם אלימלך שכ' שה' ציוה למשה שיסדר תוכחה רק לאהרן אחיו הצדיק ובניו המקשיבים למוסר ולתוכחה ורוצים לשמוע שאליהם יגיד ויורה אבל לא יוכיח לאנשים לצים וריקנים שלא יכנסו הדברים לאזניהם כלל ע"ש, ולפי זה אפשר לומר גם כאן בכוונת הפסוק "אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם" כלומר שרק להם תגיד שהם צדיקים וישמעו בקולך.

ועוד הבאנו בשבוע שעבר לפרש על פי דברי השלה"ק על הפסוק אל תוכיח לץ פן ישנאיך אבל תוכיח חכם ויאהובך, כלומר שאדם הרוצה להוכיח להשני אל יוכיחו בכעס ובגנאי לומר לו לץ אתה, אלא יאמר לו שחכם אתה ולמה תעשה שטות כזאת, ואז הוא יאהב אותך ויקבל תוכחתך. ולפי זה גם כאן שכוונת הפסוק לומר למשה שיאמר אל הכהנים הק' שהם בני אהרן הק', ולכן נאה להם שלא יטמאו את עצמם לנפש, ואז זה יעשה פרי

שמחת בית קראלי

שמחת הברית לנכד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שמחת הוואך נאכט

לבן מורינו הרב יוסף שליט"א
בן כ"ק מרן רבינו עט"ר שליט"א
יתקיים א"ה
יום א' פרשת בהר פסח שני
בבית ידידינו

הרה"ח יהושע קינד הי"ו

רח' בן יעקב פינת רבי אשי בבני ברק

נעימות חיים

לקח בידו ספר תהילים, ושפך נפשו בתחינה לבורא העולם שיזמן לחולה את רפואתו. עוֹדו מתפלל, ומן הארובה נשמע קול שכשוך, שקשוק וטפיחה. ביקש הגאון שיעלו לגג, כי קול בוקע מן הארובה. עלה אחד מבני הבית לגג - ומצא ציפור מחבטת בארובה, מבלי יכולת להחליץ. נטל את העוף, ושב עמו לחדרו של הרב. נהרו פני הגאון, נטל את העוף, והלך עמו לבית החולה.

הורה לבני הבית לבשל את בשרו, ולהגמיע לחולה מהמרק - וצויה שאת הנוצות שימרטו מהעוף ישמרו במקום מוצנע. וכך הכן עשו, נתנו לחולה לשתות מהמרק שנוצר. ולא עברו ימי אחדים והיהודי קם ממטת חוליו כאחד האדם, ולא היה ניכר בה שהיה חולה אנוש אך כמה ימים לפני כן. כעבור כמה חדשים נסע רופא המלך דרך פחנא. נזכר בחולה היהודי שהרב גילה בעניינו מעורבות כה רבה. בטוח היה שהחולה נפטר זה מכבר, ובכל זאת עלה לביתו. בישרוהו שהחולה נרפא כליל מהמחלה, והוא מסתובב כאחד האדם, והוא שוהה כעת במקום עבודתו. אם הרופא ימתין, יפגוש בו.

נעתקו המילים מפי הרופא. לבסוף שאל: "באיזו תרופה טיפלו בו?" השיבוהו: "הרב הביא לכאן עוף, והורה לבשלו ולהשקות את החולה במרק". השתומם ואמר: "כלום יש עוף נוסף, שיש לו אותן סגולות ריפוי?" נזכרו שהרב הורה לגנוח את נוצות העוף למשמרת. הוציאו והראו לרופא. התבונן בהן וקבע: "הרי זה אותו עוף נדיר - כיצד הגיע לידי הרב? עתה נוכחתי לדעת שהרב יכול להשיג בתפילתו כל חפצו - אף מה שיקשה על המלך להשיג בגדודי חייליו". ומזה לומדים גם אנו: כח התפילה מאי? שבכח התפילה ניתן להשיג כל דבר, חוה הכלי הטוב ביותר שהשתמשו בה עם ישראל בכל הדורות לבקש מאת ה' יתברך כל צרכם.

עובדות חיים

במחשבתו כאילו אש גדולה ונוראה בוערת לפניו, ולהבותיה עולות עד לב השמים והוא לשם קדושת שמו יתברך, שובר את טבעו ומפיל עצמו לתוך האש על קידוש השם, ומחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, נמצא שאינו שוכב או יושב בטל אלא מקיים מצות עשה דאורייתא שהיא יסוד האמונה והעמוד הגדול שכל בית ישראל נשען עליו. (שם)

אך בעשור לחודש השביעי הזה יום הכפורים הוא וגו' (כ"ג)

מסופר על הרה"ק ה"צמח צדק" מליובאוויטש זיע"א ששנה אחת האריך בתפילת העמידה של יום הכפורים יותר מהרגיל, ולאחר התפילה בכה בדמעות שלישי, כשחדל לבכות יצא הרבי אל החצר הסמוכה, שהה שם כמה דקות ובשובו לבית הכנסת הפיקו פניו הקדושות שמחה עילאית, ופתח בחזרת הש"ץ בהתלהבות עצומה. בתום התפילה סח הרבי למקורביו המשתאים, בהיותי בעיצומה של תפילת העמידה, ראיתי כי יד המשטינים והמקטרגים גברה והם מבקשים בכל תוקף לקפח את פרנסתם של ישראל, חשבתני בלבי אם לבני עמי אין פרנסה, למה לי חיים? יצאתי אל החצר ועמדתי בחצר שקוע במחשבותיי, לפתע הגיעו לאזני קולות שיחה בין שתי נשים, אמרה האחת אחותי הרי בכינו כל כך הרבה בראש השנה וביום הכפורים, הסבורה את שאמנם תישמע בקשתנו בשמים ויכתבונו בספר פרנסה טובה, ? ענתה לה חברתה, שבלוי ספק ניכתב בספר פרנסה וכלכלה, שהרי אילו היינו מפצרות כל כך הרבה באזני ראש הקהל שלנו שידוע כקשה לב, בודאי שהיינו מצליחות לפעול אצלו, ואם אצלו היינו מצליחות לפעול, על אחת כמה וכמה אצל הקדוש ברוך הוא שהוא רחום וחנון, ובלוי ספק ייעתר הוא לבקשתנו. ברגע בו אמרה האשה את הדברים הללו, סיים ה"צמח צדק" נתעורר בשמים רושם גדול, נסתתמו טענותיהם של המקטרגים, והגזירה נתבטלה. (שם)

את ה' אלוֹקֵיךָ תִירָא. (י-כ') מפרש האלשיך הקדוש ומתוך יראה זו "ואותו תעבוד" זו תפילה הקרויה עבודת ה'. ותגיע בתפילתך לבחינת "ובו תדבק ובשמו תשבע" - "הוא התלתך" תוכל להשתבח בו שעושה רצונך כי - "הוא אלוֹקֵיךָ" קבלת עליך מלכותו. עד כמה כוחה של תפילה נביא סיפור שנוכל ללמוד ממנו עולמות איך באמונה ותפילה בה' ניתן להשיג כל דבר: בעיר פחנא היה חולה שהגיע עד שערי מות והרופאים התייאשו מחייו, ואמרו שאין רפואה למחלתו. בינתיים נודע שפמליית המלך עוברת דרך פחנא. מיהרו והבהילו את רופאו של המלך אל החולה. בדקו והביע דעתו שאין מה לעשות - כדברי הרופאים שקדמו לו.

שמע זאת הגאון רבי עקיבא אייגר זצ"ל, רב העיר. פנה אל הרופא ואמר: "יסלח לי כבודו, אם אשאל אותו שאלה". ענה הרופא: "בכל הכבוד! ישאל הרב את שאלתו!" שאל הגאון: "לו חלה המלך, חלילה, במחלה זו - מה היו עושים?" נותר הרופא דומם, ולאחר רגע ארוך השיב: "אומר לרב את האמת. יש עוף אחד בנבכי היער, הרחק מכל מקום ישוב. עוף נדיר, שאם יצודו אותו ויבשלו את בשרו וישקו את החולה מן המרק היוצא מן הבשר הזה, זו היא רפואתו. כבוד הרב שאל מה הייתי עושה אם חלה המלך במחלה זו - ובכן, הייתי שולח פלוגות חיילים לפשוט על היערות, לפלס להם דרך, ללחום בחיות הטרף - ולאחר את העוף. רבים הסיכויים, שכאשר ישובו ממסעם המפרך יתברר שאין זה העוף הדרוש אלא עוף דומה, ויצטרכו לשוב על עקבותיהם, ומי יודע אם ימצאו את העוף ויצליחו להביאו. כל זאת היו עושים בשביל המלך - אבל בשביל אדם פשוט אין כל עצה, והמחלה חשוכת מרפא". הלך הרופא לדרכו והגאון נכנס לחדרו.

אמור אל הכהנים (כ"א א')

מעשה שנפגש הרה"ק ה"בית ישראל" מגור זיע"א עם אחד האדמורי"ם, והלה אמר לפניו פירוש בפסוק "אמור אל הכהנים" ובפירש"י "להזהיר הגדולים על הקטנים" "לנפש לא יטמא בעמיו" "בעמיו" לשון גחלים עוממות, כלומר כשהגדולים מתעמקים עם הקטנים הנפשות הנמוכות, הגחלים העוממות, יזהרו שלא יטמאו ויתקלקלו ח"ו כתוצאה מן המגע עמהם, נענה ה"בית ישראל" ואמר: המשמעות האמיתית של "להזהיר גדולים על הקטנים" היא להיפך, היא חיובית, שהגדולים חייבים לטפל בקטנים ולהשיג עליהם ואילו את הסיפא יש להבין כהבטחה, שהתורה הקדושה מבטיחה לגדולים שאף כי יבואו במגע עם הגחלים העוממות, לא יאונה להם כל פגם ונזק רוחני ח"ו, זאת כוונת הכתוב "לנפש לא יטמא בעמיו".

(סיפורי צדיקים להגה"ח פינחס שיינברגר שליט"א)

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כ"ב ל"ב)

הרה"ק רבי משה ליב מסאסוב זיע"א, היה רגיל לומר בוא וראה כמה יקר כל אדם מישראל, שכן תשעה גאוני עולם בעלי תריסין אי אתה יכול לעשות מהם "מניין" לתפילה, לקדיש ולקדושה, ולברכו, ואילו עשרה יהודים עמי הארצות פשוטים, מצטרפים ל"מניין" לכל דבר שבקדושה. (שם)

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כ"ב ל"ב)

מסופר על הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, שהיה מבקש מאת אנשי שלומו, כי בכל שעה של בטלה יהיו כל מעייניהם בפסוק "ונקדשתי בתוך בני ישראל" שהוא מצות עשה, וזו היתה לשונו: בכל עת ובכל רגע שאדם פנוי ואינו עוסק בתורה הקדושה, ובפרט בעת שהוא יושב בטל לבדו בחדרו, או שוכב על מטתו ואינו יכול לישון, יהרהר במצות עשה "ונקדשתי בתוך בני ישראל" ידמה בנפשו ויצייר

נפלאות הרשב"י

* * *

בליל ראש השנה ראה רשב"י בחלומו שבני אחרות יצטרכו לשלם למלכות שש מאות דינרים, פנה אליהם רשב"י ועשאם גבאי צדקה ואמר להם: תשלמו הכל מכיסכם ופרטו כל הוצאה בפנקס מיוחד בסוף השנה נבדוק את החשבון והיה אם הפסדתם ממונכם אשלם לכם עד פרוטה אחרונה, נענה האנשים לדבר רשב"י ובמהלך אותה שנה חילקו בעין יפה מעות לעניים, בשלהי השנה הלשינו עליהם אצל המלכות שהם מסתחרים במשי, דבר שנאסר ע"י השלטונות, כתוצאה מההלשנה אסרום וחבשום בבית האסורים, בא עליהם אחד מאנשי הממשלה בהצעה: אם תרצו להנצל מעונש ב' דרכים יש לפניכם, או שתעשו בגד חשוב למלך, או לשלם קנס שש מאות דינרים, כששמע רשב"י את כל אשר נעשה בא אליהם לבקרם בבית האסורים, ושאלם: כמה מעות הוצאתם בשנה זו לעניים, בדקו את החשבון ומצאו שחילקו לאביונים שש מאות דינרים פחות ששה דינרים, אמר להם רשב"י: תנו לי ששה דינרים ואשחרר אתכם ממעצרכם, עמדו ונתנו לו בהצנע ששה דינרים, הלך רשב"י ושיחד בהם את השליח שלא יספר למלך על אודות הענין, כשיצאו לחפשי שאלו את רשב"י: אם ידעת מקודם מדוע לא אמרת לנו את אשר יקרה אותנו באחרית הימים ואז בחפץ לב היינו נותנים גם ששה דינרים אלו לעניים, ולא היה לנו את כל העגמת נפש הלזו, השיב להם רשב"י: ידעתי גם ידעתי שבשמחה רבה הייתם נותנים את כספכם לעניים, ולמרות זאת נמנעתי מלגלות לכם על אודות הגזירה לפי שרציתי לזכותכם במצות צדקה לשם שמים. (ויקרא רבה לד, יב.)

פעם הגיע רשב"י לעיר לוד ונדע לו שמגיפה שורת בעיר, הסתובב רשב"י בעיר וראה אנשים נופחים את נשמתם, אמר: כל זה בעיר ואני כאן, גוזרני שתבטל הגזירה, מיד יצאה בת קול והכריזה: מזיקים, צאו מן העיר, כי רבי שמעון בר יוחאי נמצא בעיר, ואע"פ שהקב"ה הוא גוזר הרי רבי שמעון מבטל, מיד בטלה הגזירה והמגיפה נעצרה, היה שם רבי חנינא אשר התפעל מגדלותו של רשב"י, והלך וסיפר על כך לרבי מאיר, אמר לו רבי מאיר: שבחו של רשב"י מי יכול לעמוד בו, אם לא שהוא כמשה רבינו ע"ה, כמו שמצינו במחלוקת קורח ועדתו אשר לאחריה פרצה המגיפה בישראל ציוה משה לאהרן לקחת מחתה לתת עליה אש שנלקחה מהמזבח ולשים קטורת לכפר על בני ישראל, ויעש כן אהרן ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגיפה, כל זה היה צריך לו למשה לטרוח, ואילו רבי שמעון בר יוחאי בדיבור בלבד ביטל גזירה והמגיפה מעל בני ישראל. (זוהר חדש רות קג ע"א)

* * *

יום אחד יצא רשב"י מביתו וראה את העולם שחשך, אפילה גדולה כסתה את פני תבל, ואור היום כאילו כיסוי עב מכסהו וסותמו מלהאיר, אמר רשב"י לבנו ר"א: אין זה מקרה אלא שהקב"ה חפץ לעשות בעולמו דבר הבה נראה ונתבונן מה מבקש הקב"ה לעשות בעולמו, הלכו רשב"י ובנו ר"א ויצאו חוץ לעיר, והנה לפנייהם מלאך אחד דומה להר גדול ונישא, ומפיו בקעו שלושים להבות של אש, שאל רשב"י את המלאך: מה בכוונתך לעשות, השיב המלאך: עומד אני להפוך את העולם ולהחריבו, כי אין בדור הזה שלושים צדיקים, וכך גזר הקב"ה על אברהם אבינו "ואברהם היו יהיה" יהי"ה בגימטריא שלושים, כי בכל דור ודור צריכים להיות לפחות שלושים צדיקים שיגינו בצדקתם על העולם, אמר לו רשב"י: אבקשך ללכת לפני בורא עולמים ולאמר לו: "בר יוחאי נמצא בעולם, וכוחו שקול כנגד שלושים צדיקים", הלך המלאך בשליחותו, התייצב לפני כסא הכבוד ואמר לו מה שצויה לו רשב"י, אמר לו הקב"ה: לך והחרב את העולם ואל תשגיח על בר יוחאי, חזר המלאך לעולם הזה וביקש להחריבו, משראהו רשב"י אמר לו: אם לא תלך בשליחותי להקב"ה פעם שניה אגזור עליך שלא תוכל לעלות לשמים, ותהיה מוכרח להדחות למקום בו נמצאים עזא ועזאל, הם המלאכים אשר נדחו מלפני הקב"ה והפילם מן השמים לארץ, רשב"י המשיך ואמר לו: כאשר תבוא לפני הקב"ה תאמר: אם אין שלושים צדיקים בעולם יספיקו עשרים שכך נאמר "לא אעשה בעבור העשרים", ואם אין עשרים די אם יהיו עשרה שכך נאמר "לא אשחית בעבור העשרה", ואם אין עשרה די כוחם של שנים שכך נאמר 'על פי שנים עדים יקום דבר' ואין דבר אלא עולם שנאמר "בדבר ה' שמים נעשו", ואם אין שנים הרי יש אחד, ואני הוא, ודי כוחו של אחד שכך נאמר "וצדיק יסוד עולם", באותה שעה יצאה בת קול מן השמים ואמרה: אשרי חלקך רבי שמעון, הקב"ה גוזר אותה מבטל, עליך נאמר "רצון יראיו יעשה". (זוהר בראשית לג ע"א)

בס"ד

מוסדות קראלי בארה"ק

קול רינה וישועה באהלי צדיקים

בהלל ובהודאה להשי"ת שהחיינו והגיענו לזמן שמחתינו בלב מלא רגשי גיל וחדווה ברינה ובשמחה ובהדרת קודש נתכבד לשגר מלא הטנא ברכות מאליפות ומרובבות קדם עטרת ראשינו ותפארתינו מאור עינינו מורה דרכינו

הוד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ולבנו הגדול פרי עץ חיים

מורינו הרה"ג רבי יוסף שליט"א

ראש מוסדותינו הק' ומח"ס ילקוט התורה

לרגל הולדת הנכד/הבן בשעטומ"צ

יה"ר שמשפע עת מצוה זו יושפע עלינו ועל כל עם ישראל שפע ברכה והצלחה חיי ארוכי בני חיי ומוזני ורוויחי ונוכה להתרוממות קרן התורה והחסידות ולקבלת פני משיח צדקינו בכ"א

רבנן ותלמידיהון